

for Venstre og Socialdemokratiet om, at denne Sag er en meget vigtig Sag, og vi vil ogsaa gerne fra vor Side bidrage til den bedst mulige Løsning af Spørgsmaalet, men jeg vil dog straks sige, at vi ikke ser os i Stand til at følge den Henstilling, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (K. M. Klausen) fremkom med om at undlade at ønske dette Lovforslag behandlet i et Udvalg her i Folketinget. Lovforslaget er, som det rigtigt blev fremhævet af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, af en meget vidtrækkende Betydning, og vi finder derfor, at vi ikke kan gaa med til at gennemføre det uden at underkaste det en nøjere Overvejelse.

Den Sag, det her drejer sig om, er en Sag, som enhver, der som jeg har haft Lejlighed til at beskæftige sig med kriminal Retspleje her i Københavns Omegn, ikke kan undgaa at blive gjort opmærksom paa og bliver gjort opmærksom paa paa en meget indtrængende Maade. Gang paa Gang støder man paa disse Bander af 10, 12, 15, 20 Børn, som strejfer rundt og begaar Indbrudstyverier og al den Slags, og naar man saa faar Forældrene til disse Børn op i Retten, siger de altid: Det er ikke min Dreng, der har lavet dette her, det skyldes kun, at han er kommet i daarlige Kammeraters Selskab. Det er noget, som jeg synes, man skal huske, naar der tales om et Ønske om at skabe Værgeraadene Popularitet — jeg gaar ud fra, at der her tales om Popularitet i god Forstand. Det er saa overmaade vanskeligt for Forældrene at se de slette Anlæg hos deres Børn. Det er en Kendsgerning; man støder paa det Gang paa Gang. Forældrene til hvert enkelt af disse Børn møder op og siger god for deres Barn: Naar blot han ikke var kommet i Selskab med disse daarlige Kammerater, var dette aldrig sket! Og der er noget rigtigt i det, fordi det meget ofte netop er selve Selskabet, som gør, at Barnets Anlæg kommer til Udvikling og giver sig Udslag i disse uheldige Handlinger.

Spørgsmaalet om Aarsagen til den stigende Kriminalitet hos Ungdommen er for stort til at behandles her i Dag; derfor skal jeg ikke komme dybt ind paa det, men nogle enkelte Bemærkninger vil jeg gerne gøre. Det er naturligt, at den Samfundsopfattelse, man har, i nogen Grad præger ogsaa ens Opfattelse af dette Spørgsmaal, og derfor forstaar jeg godt, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fandt Hovedaarsagen i Boligforholdene. Jeg nærer

for mit Vedkommende heller ingen Tvivl om, at der ogsaa er noget rigtigt deri; men om dette er det afgørende Moment, er jeg noget i Tvivl om. Der spiller i hvert Fald en hel Række andre Momenter ind. Der spiller vel ogsaa dette Moment ind, at Ungdommen i vore Dage har mere Fritid, end den havde i gamle Dage, at de unge har lettere Adgang til lovligt Erhverv, faar flere Penge mellem Hænderne og derved skaber sig Fornødenheder, Cigaretter, Chokolade, Biografteaterbesøg, som de, naar de lovlige Indtægter svigter, søger at skaffe sig Midler til ad ulovlig Vej. Der spiller vel ogsaa et saadant Moment ind som dette — det har navnlig for Krigsperiodens Vedkommende været Tilfældet —, at en hel Mængde Ting, som tidligere ingen Værdi havde, nu pludselig fik Værdi, Af-faldsjern og -bly, Tovværk, gamle Sække og al den Slags Ting, som var forholdsvis let tilgængelige. Det spillede utvivlsomt en vis Rolle for Forøgelsen af Kriminaliteten i det hele og ikke mindst for Ungdommens Kriminalitet. Noget virker det vel ogsaa ind, at der føres for lidt Tilsyn fra Forældrenes Side, og her skal jeg gøre den Indrømmelse, at naar Forældrene er beskæftiget hele Dagen, er det overordentlig vanskeligt for dem at føre dette Tilsyn. Saaledes tror jeg, der kunde fremhæves endnu en hel Række Momenter, som spiller ind paa dette Omraade. Det er en overmaade vanskelig Sag, man her staar overfor, og det kan ikke nægtes, at den, der har siddet og beskæftiget sig med disse Sager fra Dommersædet, let faar Indtryk af noget haabløst ved hele Kampen. Men deri ligger jo ikke, at man skal opgive den. Tværtimod, jeg er ganske enig i dette, at det er meget vigtigt at tage fat netop paa Ungdommen og søge at faa den retledet, inden den kommer ind paa Forbryderbanen saa langt, at Vejen tilbage er spærret.

Med Hensyn til Anbringelsesmaaden kan jeg ikke nægte, at jeg har den absolute Tro, at den bedste Anbringelsesmaade overfor vanskelige Børn er de gode Hjem, men det er vel for Resten alle enige om. Jeg har nogen Mistillid til Opdragelsesanstalterne. Selv om jeg erkender, at der gøres et udmærket Arbejde her, tror jeg, det er rigtigt, hvad jeg en Gang har hørt fremhæve af en Pædagog, at der mangler en meget vigtig Ting, de gode Kammerater, det gode Eksempels Indflydelse. Derfor tror jeg, som sagt, at den bedste Løsning er den at faa saadanne Børn anbragt enkeltvis i gode Hjem.